

ПЕРОН

ЧАСОПИС УЧЕНИКА ДОМА СРЕДЊЕ ЖЕЛЕЗНИЧКЕ ШКОЛЕ // ИНФОРМАЦИЈЕ // ЗАБАВА // СПОРТ // ЗАНИМЉИВОСТИ

Сарадљивковић

ВИШЕ НА СТРАНИ 16

КОНТАКТИРАЈТЕ НАС

ПЕРОН МАГАЗИН

Дом ученика средње железничке школе
Здравка Челара 14
Београд

P: 011/ 2072 611
E: office@domucenika.com
W: www.dom.edu.rs

РЕДАКЦИЈА

ТАМАРА ПЕТРОВИЋ
уредник
МАРКО ЈАКОВЉЕВИЋ
фотограф
ЛУКА МАРИНКОВИЋ
Технички уредник

НОВИНАРИ

Тамара Петровић,
Марија Терентић,
Марко Јаковљевић,
Лука Маринковић,
Вељко Вујић,
Софија Пантић,
Андреа Амиџић и
Ивана Матовић

ВАСПИТАЧИ

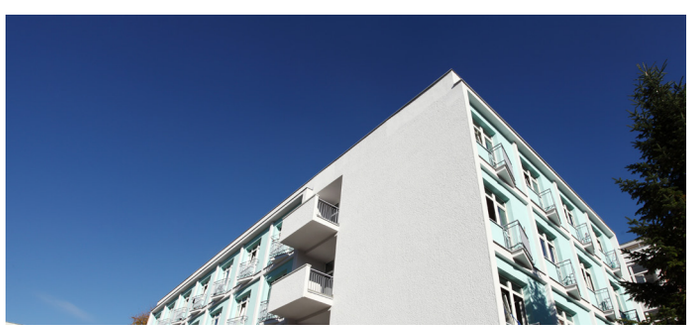
ВИОЛЕТА АЛЕКСИЋ
АЛЕКСАНДАР ДУКИЋ

Дом ученика средње железничке школе
тел. 011 / 2072 600
011/ 2072 611

04

НАШ ДОМ

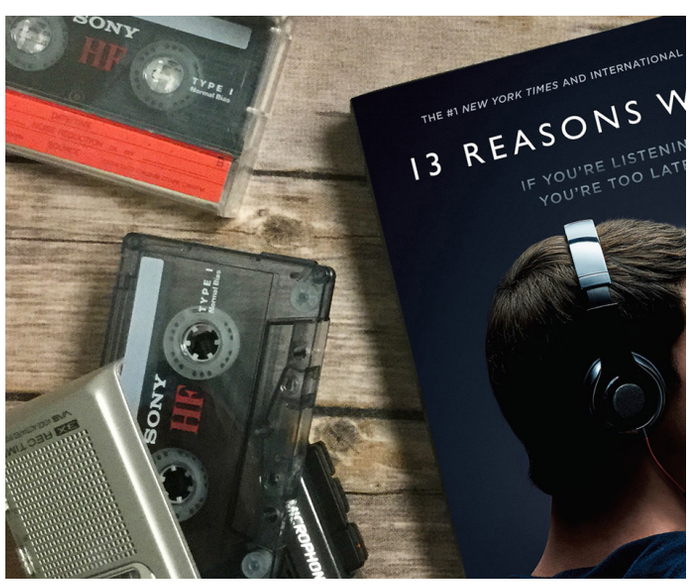

04

ПИШЕ ТАМАРА ПЕТРОВИЋ

34

13 РАЗЛОГА ЗАШТО

16

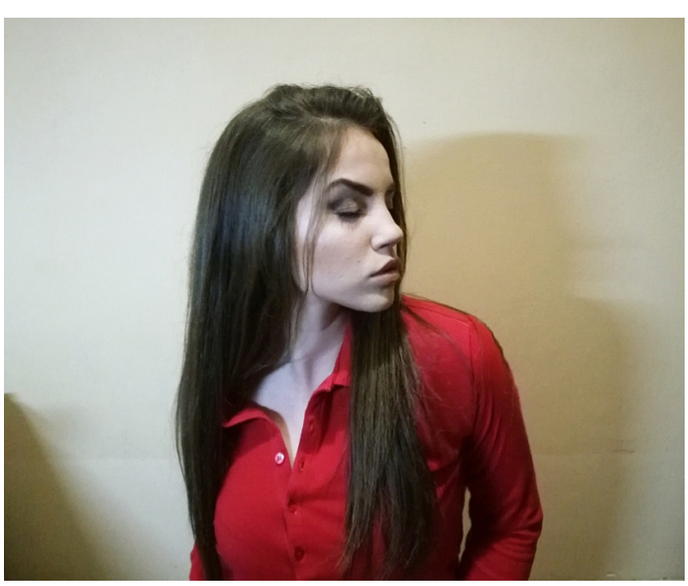
17

МАРКО ФОТОГРАФИЈЕ

27

ПОСЕТА ПОЗОРИШТУ

33

ЕП О ПРЕТКУ

ДОРОТЕЈА ЖИКИЋ
ПЕРИШИЋ

Тамара Петровић

НА ДО

Библиотека располаже са око 5000 јединица квалитетне и актуелне библиотечке грађе.

ДОМ

Дом ученика средње железничке школе у Београду – налази се у ширем центру града, на општини Палилула, у непосредној близини Железничке техничке школе.

У окружењу су и: Средња ПТТ школа, Техничка школа „Раде Кончар“, Прва Трећа, Пета и Шеста београдска гимназија, Медицинска школа Звездара, Зуботехничка школа, Фармацеутско-физиотерапеутска школа, Техничка школа „Дрвоарт“, Техноарт, Правно – пословна школа, Балетска школа „Љујо Давичо“, Музичка школа „Станковић“, Прва и Друга економска школа.

Дом је изграђен 1963. године, са циљем да се у њему васпитавају и образују кадрови за југословенску железницу (ЈЖ). Из Железничког образовног центра Дом се издваја у самосталну организацију 1980. године.

У складу са Законом о ученичком и студентском стандарду, Министарство просвете Републике Србије 24.03.1994. године преузима потпуну ингеренцију над Домом и тада он добија назив – Дом ученика средње железничке школе. Основне делатности Дома су: Стварање повољних услова и задовољавање потреба за смештајем и исхраном ученика.

Капацитет Дома износи 152 четворокреветне собе.

Смештајни простор је концентрисан у згради павиљонског типа, коју чине три целине (I и II интернат - ученици;
III интернат - ученице) међусобно повезане савремено опремљеном рецепцијом. Домско двориште, са тереном за кошарку, служи за рекреацију и слободне активности ученика. Објекат за административно-финансијске послове и исхрану ученика је засебна целина.

Дом има сопствени систем видео надзора и перманентну службу обезбеђења.

Просторије за смештај ученика и васпитни рад функционално су прилагођене својој намени. Собе су четворокреветне, са централним грејањем и купатилима. У собама су уграђени плакари и инсталирани телефони. Ученици се сами старају о хигијени и естетици својих соба, а за одржавање заједничких просторија и купатила задужено је особље Дома. У вешерници се обавља прање и пеглање постељине и одеће. У пространој и модерно опремљеној трпезарији са кухињом, издавање хране се спроводи у виду самопослуживања. Јеловник израђује нутриционista, уважавајући принципе здраве исхране и нормативе, уз одређене сугестије ученичког парламента. У време издавања оброка, дежурни васпитач налази се у трпезарији и води рачуна о култури понашања ученика приликом узимања оброка као и понашању за столом.

Редакција

Крајем децембра на функцију в.д. директора Дома ученика средње железничке школе постављен је Саша Роквић, који је пре тога био на челу Дома ученика ПТТ школе, пуне две године. Роквић је дошао са намером да ученицима који бораве у Дому, далеко од своје куће и родитеља, обезбеди лепше место за живот

Тамара Петровић

ДОМ У КОМ СУ БАЦИ ПУТОКАЗ

До сада нисам чуо глас родитеља Један од приоритета којем ћу у наредном периду посветити више пажње је да се глас и жеље родитеља чују

Прву ствар коју је урадио чим је крочио у Дом, Роквић је питао ученике, односно станаре те установе шта све треба променити, како би време које они проводе у Дому било лепше и лагодније.

- Прво сам питао станаре како изгледа живот у самом Дому и шта све треба променити. Организовао сам састанак са ученичким Парламентом и од њих сам заправо добио све смернице, и путоказ како треба решавати ствари у установи. Били су изненађени што могу све да кажу у лице одговорнима из Дома, без задршке, да се жале, критикују и укажу на проблеме. На састанку су били представници Дома, од шефа обезбеђења, преко васпитача, шефа кухиње и осталих. Састанак је прошао сјајно, јер сам сагледао праву слику из правог угла. Када се установе проблеми, много их је лакше решити, јер знате са које стране треба да посматрате ствари, у овом случају из угла наших ученика, због којих Дом постоји – каже Роквић.

Зато ће у наредном периоду становници Дома равноправно одређивали развојни пут ове установе.

- Мени се конкретно није свидела трпезарија, старомдна је и не приличи деци да ту обедују. Деца се слажу. Зато желим да им направим модерну трпезарију, по угледу на ресторан у коме ће они уживати. Моја замисао је и да им направимо клуб, односно кафић у ком ће боравити и неће имати

САША РОКВИЋ

ДИРЕКТОР ДОМА УЧЕНИКА СРЕДЊЕ ЖЕЛЕЗНИЧКЕ ШКОЛЕ

Фото : Марко Јаковљевић

потребу да иду ван како би ишли на кафу, јер су у оквиру установе безбедни, а такође плаћали би по повлашћеним ценама, од по 40 или 50 динара. Свакако, ове ствари не можемо да реализујемо “преко ноћи”, потребно је време, али ћу се ја потрудити да то буде што брже. Једна од највећих замерки била је храна. Ученици су желели да им на менију једном недељно буде пица, као и еуро крем, бечка шницла… Одмах смо наручили апарат за пицу који би ускоро требало да стигне. Мени се знатно побољшао, чему сведочи и чињеница да за трећину деце од тада више долази на оброке. Не желимо да се деца хране у пекарама и фаст фудовима и троше новац, јер је домска храна сада знатно боља – наглашава Роквић.

Још једна ствар коју планира да ургентно поправи су камере и видео надзор, јер од 100 камера ради тек трећина, а безбедност ученика мора бити на првом месту.

- Ученици су се жалили на спор интернет у собама, идеја је да им обезбеднимо бржи интернет, као у хотелу, где би свака соба имала одличан интернет током 24 сата. Такође, ускоро ћемо добити 600 картица за мобилне телефоне, како би сви ученици били умрежени са васпитачима, свим људима из Дома и међусобно и како би комуницирали потпуно бесплатно. То би у великој мери олакшало организацију и живот у самом Дому – каже Саша Роквић.

Од свог постанка ова установа носи име Дом ученика Железничке школе, међутим мако ко зна да ту има ученика који похађају више од 40 различитих школа на територији Београда, од техничких, медицинских, уметничких и осталих.

- Дом више не припада Железницама Србије, већ Влади Републике Србије и Министраству просвете, науке и технолошког развоја. Ускоро ћемо поднети иницијативу да Дом промени име и понесе име неког од наших научника. Нису само деца збуњена приликом уписа, већ и родитељи који мисле да за Дом могу да конкуришу само деца која упишу Железничку школу – каже он.

Ученици ће до краја ове школске године добити преуређену теретану, забавни клуб где ће бити смештен билијар, стони фудбал и пикадо.

- Могуће је да ћемо продужити боравак ученика напољу за пола сата, сада кад крену топлији дани, јер је то жеља наших ученика – обећава Роквић.

Саша, хвала вам и настављамо разговор, ускоро.

Сара Живковић

Ученица нашег Дома, такође и ученица четврте године Зуботехничке школе, Сара , уједно се бави и једним од најпопуларнијих послова данашњице. Из разговора са њом сазнали смо како је доспела у те воде и како се ту снашла.

Фото : Марко Јаковљевић

Када си се први пут срела са идејом да постанеш модел?

О манекенству сам први пут почела да размишљам у првој години средње школе. На ту идеју никада сама не бих дошла, да ме једног дана при повратку из школе није зауставила представница модне агенције, и понудила ми сарадњу. Била сам одушевљена што се мени десило тако нешто, али ништа нисам урадила по том питању. Међутим,то је почело да се понавља. Тако сам почела да размишљам да бих могла да се бавим тим.

Како си у почетку гледала на то?

У почетку сам размишљала о томе као о хобију који ће ме забавити. А онда се у трећој године средње школе пријављујем за такмичење „Лице године“ , часописа Базар. У том такмичењу, неочекивано сам ушла у финале. Након тога, агенција која је била у жижи понудила ми је сарадњу. Овај пут сам прихватила.

Како су се ствари даље одвијале?

Требало је да научим доста ствари. На пример ход на штиклама који ми је натеже падао (смех). Онда су почела моја прва ангажовања, пар ревија и моје прво професионално фотографисање.

Са каквим си се све људима до сада сусретала?

Људи са којима сам до сада имала прилике да сарађујем су крајње професионални и увек је било забавно радити са њима.

Као и у сваком послу, и овде постоје ствари о којима треба водити рачуна. Које би то биле у овом послу?

Ствар о којој мора да се води рачуна, дефинитивно је изглед. Потребно је задовољити неке критеријуме попут обима струка и висине. Зато је ту јако битна исхрана.

Да ли ти имаш посебан начин исхране?

Немам посебан начин исхране, мада се трудим да избацим нездраву храну и уносим што више воћа. Међутим, слаткиши су моја слабост.

Какви су ти даљи планови?

Сада ми је школа и упис факултета битнији, па због тога нисам толико активна на том плану. Планирам да се ускоро мало више ангажујем и посветим манекенству.

Нађа М

Тамара Петровић

Нађа Михајло је станарка нашег дома, чији талентат и страст за игром и плесом, желимо да вам представимо. Ангажована је у Народном позоришту у Београду, похађа Балетску школу ,,Лујо Давичо", а ми смо имали прилику да разговарамо са њом.

За почетак да те питам, када си се и како први пут сусрела са балетом?
Као врло мала гледала сам балет на телевизији, слушала опере које је бака пуштала. Већ тада показала сам заинересованост опонашајући покрете балетана и говорећи како ћу једног дана и ја бити балерина.
Да ли је балет твоја жеља или си њиме почела да се бавиш тако што је неко утицао на тебе?
Показала сам жељу за балетом, али је бака имала кључни утицај у томе. Бака је обожавала балет, и видевши да се и мени допада, уписала ме је на балет са пет година. Тада сам кренула у такозване припремне разреде, где сам учила основе балета.

Како си знала да ће то бити твој позив?
Одувек ми је балет представљао приоритет. То ми је заиста прва љубав. О професионалном бављењу сам почела да на прави начин размишљам са дванаест година, када сам била позвана на пријемни испит за средњу балетску школу- што је значило одвајање од породице зарад остварења сна.

С обзиром на то да се дуго бавиш балетом шта би саветовала девојчицама које маштају да постану балерине?
Прошло је скоро тринаест година од када сам први пут ушла у балетску салу. Саветовала бих им да буду упорне, вредне и радне, јер ће само тако постићи успех.

Бака те је уписала у балетску школу. Како су се ствари даље развијале?
Почела сам са десет година. Већ у трећем разреду, са првим балетским такмичењима долазиле су и награде за неко од првих места. Једна од већих награда била је освојено друго место на Републичком такмичењу. На крају четвртог разреда, почела сам да играм и модеран балет што је у значајној мери помогло у мом сценском наступу када је глума у питању.

Колико ти је храбрости требало да се одлучиш за будућност са балетом?
Без подршке родитеља не бих ништа постигла, с обзиром на целу ситуацију и (не)вредновање уметности у држави. Дакле моји родитељи су били кључни фактори у мојој одлуци да се бавим балетом.
Да ли си имала неки јавни наступ?
Имала сам безброј таквих наступа још од малих ногу, обожавам сцену и публику.

Лиходо

Какав је осећај добити аплауз?
Добити аплауз је нешто што за мене нема цену, најлепши осећај и показатељ да се труд исплати.

Какви су ти даље планови?
Тренутно радим у позоришту, и надам се да ћу ту добити стални ангажман. Желим да упишем Филозофски факултет, али се потајно надам одласку у иностранство и каријеру у некој другој држави.

Да ли као члан Народног позоришта имаш неке привилегије?
Наравно. Могу да дођем и присуствујем било којој представи, да користим балетске сале и у било које време боравим ту.

Какав си ђак?
Одличан. (смех)

Какав ти је друштвени живот овде у Дому?
Од треће године сам ретко када у Дому, због обавеза. Трудим се да када год сам слободна проведем што више времена са људима које волим.

Које све врсте балета познајеш и који си ти смер уписала?
Уписала сам одсек за класичан балет. Поред тога бавим се модерним балетом, џез балетом, и савременим балетом.
Хвала на одговорима, Нађа.
Хвала, вама.

ПОСЕТИЛИ СМО

МУЗЕЈ САВРЕМЕНЕ УМЕТНОСТИ

Музеј савремене уметности отворен је у пролеће 1959. године под називом „Модерна галерија“ у Парискоj улици број 14. У музеју се представљајају најзначајнији уметници, раздобља покрета и тенденција Југословенске српске и стране уметности XX века и учествује у представљању и промовисању овдашње уметности у иностранству. Оснивач и први управник био је Миодраг Протић, сликар, теоретичар и уметнички критичар. Исте године Извршно веће Републике Србије одлучило је да се за потребе Модерне галерије сазида зграда, која би задовољила модерне музеолошке принципе и одредила локацију на Новом Београду, на ушћу Саве, наспрам Београдске тврђаве. Зграда је грађена од 1960. до 65. године, архитектори су Иван Антић и Иванка Распоповић. Својим изузетним обликовним квалитетима, јединственом формом, задовољењем функционалних захтева и квалитетним уклапањем у непосредно природно окружење, зграда музеја се сврставава у антологијска остварења домаћег градитељства у

ТРЕНУТНО НАЈСАВРЕМЕНИЈИ И ТЕХНОЛОШКИ НАЈНАПРЕДНИЈИ МУЗЕЈСКИ ОБЈЕКАТ У СРБИЈИ - МУЗЕЈ САВРЕМЕНЕ УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ, ОТВОРЕН ЈЕ ЗА ЈАВНОСТ НАКОН ПУНИХ 10 ГОДИНА РЕНОВИРАЊА. СВЕЧАНО ОТВАРАЊЕ МУЗЕЈА САВРЕМЕНЕ УМЕТНОСТИ ОДРЖАНО ЈЕ ПОВОДОМ ОБЕЛЕЖАВАЊА 20. ОКТОБРА, 73. ГОДИШЊИЦЕ ОД ОСЛОБОЂЕЊА БЕОГРАДА У ДРУГОМ СВЕТСКОМ РАТУ.

целини. Аутори су за овај пројекат награђени Октобарском наградом града Београда за архитектуру 1965. године. Године 2007. музеј је затворен за јавност, због радова на адаптацији, реконструкцији и доградњи зграде на Ушћу. Поново је отворен ове јесени.

Наш дом сваке године у гостима има ученике из других домова широм наше земље. Осим дружења у дому, чланови туристичке секције се потруде да покажу гостима знаменитости града. Ове године смо их обрадовали посетом Музеја савремене уметности. Осим тога што им се изложба свидела, били су срећни што су међу првим посетиоцима Музеја после десетогодишње реконструкције. Поводом поновног отварања Музеја приређена је изложба „Секвенце, Уметност Југославије и Србије из збирки Музеја савремене уметности“, аутора Дејана Сретенеовића, са преко 300 радова, који су обележили период од почетка XX века до данас. Највише су нам се допала дела Саве Шумановића, Петра Лубарде, Надежде Петровић, Крсте Хегедушића, Петра Добровића, Пеђе Милосављевић, Милене Павловић Барили и Милана Коњовића.

Зашто је најлепше у музеј ићи када је киша, када је сиво, када дува, када је у граду у којем живиш потпуни хаос и нервоза натеже нерве сугрђана све до оне опасне линијице пред пуцање? Чини ми се да је одговор у самом питању – баш зато. Зато што је музеј оаза среће, топлине, светла, емоција, знања, смирености и задовољства. Музеј је место осаме са таман онолико људи колико је једној лепој и срећној осами потребно.

Софија Пантић

ЋАО, ЈА САМ МАРКО И БАВИМ СЕ ФОТОГРАФИЈОМ.
КАО ПРВО, ФОТОГРАФИЈА НИЈЕ КАО ОСТАЛЕ УМЕТНОСТИ, НЕМАТЕ ЧЕТКИЦУ КОЈОМ МОЖЕТЕ ДОДАТИ БОЈЕ И ДРВЕЋЕ НИТИ ГЛАСНЕ ЖИЦЕ ЗА ПЕВАЊЕ, ИМАТЕ ВАС,ВАШЕ ОКО И ВАШ ФОТО АПАРАТ, ТЕЛЕФОН, КАМЕРУ, ТАТИН СТАРИ ПОЛАРОИД...

Марко Јаковљевић

ФОТОГРАФИЈОМ САМ ПОЧЕО ДА СЕ БАВИМ ПРЕ ГОДИНУ И ПО ДАНА КАДА САМ ТРАЖИО ХОБИ ЗА ВИШАК СЛОБОДНОГ ВРЕМЕНА. ПОКУШАО САМ ШАХ, СЛИКАЊЕ, ЦРТАЊЕ, АЛИ ПРОСТО ТО НИЈЕ БИЛЛО ЗА МЕНЕ. ДОК ЈЕДНОГ ДАНА, У МАРТУ, НИСАМ ВИДЕО ДРВО ТРЕШЊЕ У ПРОЛАЗУ ЗА ШКОЛУ КАДА САМ „ОПАЛИО“ СВОЈУ ПРВУ ФОТОГРАФИЈУ, ГРАНЧИЦА СА ЦВЕТОВИМА И ПЛАВО БЕЛОМ ПОЗАДИНОМ КОЈЕ ЈЕ НЕБО ДАЛО САМО ОД СЕБЕ. ТАДА САМ И УБАЦИО ПРВУ ФОТКУ. И ОНДА ЈЕ ПОЧЕЛО, ЗАУСТАВЉАЊЕ НА ПУТУ ДО ШКОЛЕ, ДОМА, ЧАК И ПРОПУШТАЊЕ ПРЕВОЗА ЗБОГ ТЕ ЈЕДНЕ ФОТОГРАФИЈЕ.

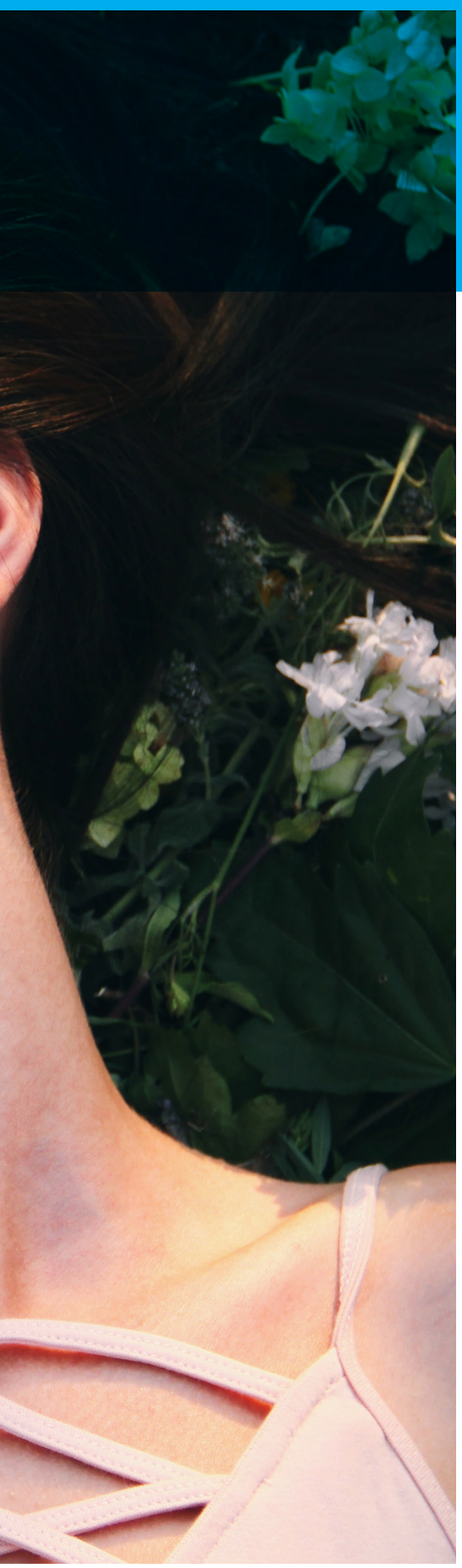
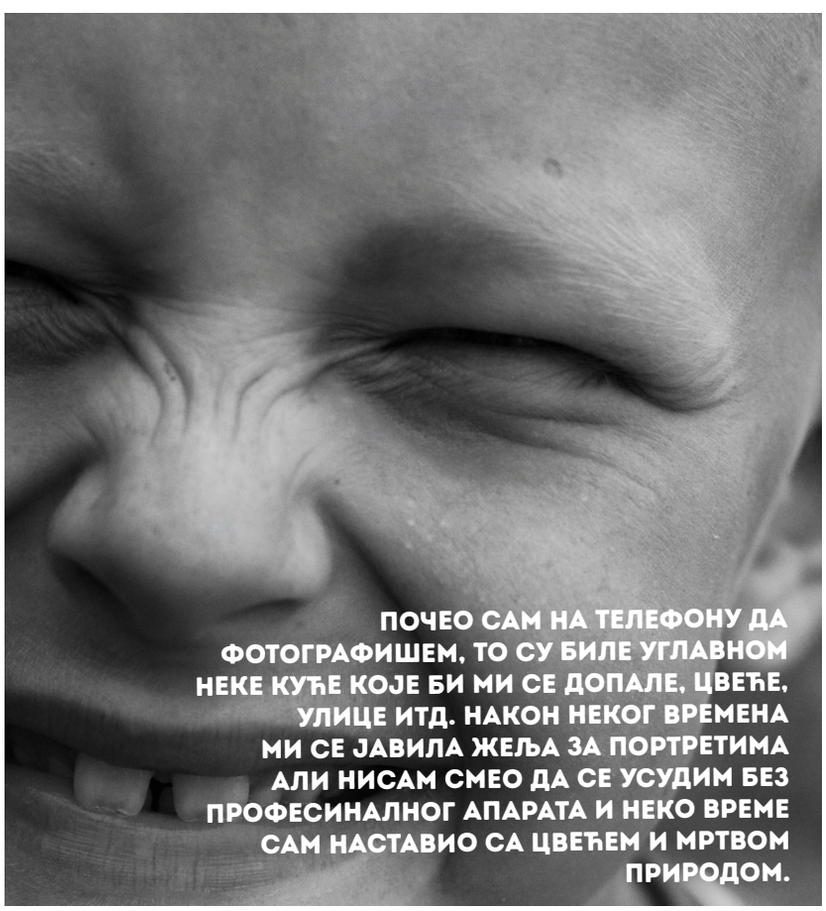

Фото : Марко Јаковљевић

ПОЛАКО САМ ПОЧЕО ДА ИЗБАЦУЈЕМ НА ИНСТАГРАМ СВОЈЕ РАДОВЕ И ДА ВАМ КАЖЕМ, ПОЧЕО САМ ДА УЖИВАМ. ЧЕШЋЕ САМ ИЗЛАЗИО, МАЊЕ САМ СПАВАО ПРЕКО ДАНА И КАДА САМ СЕ ВРАТИО ИЗ ШКОЛЕ, БИО САМ СРЕЋНИЈИ. ПРОСТО СЕ „ИСКЉУЧИТЕ“ КАДА ФОТОГРАФИШЕТЕ, ЦЕО СВЕТ ЗАСТАНЕ У МОМЕНТУ САМО ДА БИ ГА ВАША КАМЕРА УХВАТИЛА.

Фото : Марко Јаковљевић

ПОЧЕО САМ НА ТЕЛЕФОНУ ДА ФОТОГРАФИШЕМ, ТО СУ БИЛЕ УГЛАВНОМ НЕКЕ КУЋЕ КОЈЕ БИ МИ СЕ ДОПАЛЕ, ЦВЕЋЕ, УЛИЦЕ ИТД. НАКОН НЕКОГ ВРЕМЕНА МИ СЕ ЈАВИЛА ЖЕЉА ЗА ПОРТРЕТИМА АЛИ НИСАМ СМЕО ДА СЕ УСУДИМ БЕЗ ПРОФЕСИНАЛНОГ АПАРАТА И НЕКО ВРЕМЕ САМ НАСТАВИО СА ЦВЕЋЕМ И МРТВОМ ПРИРОДОМ.

Фото : Марко Јаковљевић

ДОК ЈЕДНОГ ДАНА НИСАМ ОТИШАО У ШЕТЊУ СА ПРИЈАТЕЉИЦОМ, НАШАО САМ ОДЛИЧАН МОТИВ, ЕКСТРА ОСВЕТЉЕЊЕ, ДИВНОГ МОДЕЛА И СУПЕР СЦЕНАРИО, ТУ СУ БИЛИ МОЈИ ПРВИ ПОРТРЕТИ, У ЗАПУШТЕНОЈ ФАБРИЦИ. ТАДА МИ СЕ ОСЛАДИЛО, ПОЧЕО САМ СВЕ ВИШЕ ДА ФОТОГРАФИШЕМ ПОРТРЕТЕ, ЦВЕЋЕ САМ ОСТАВИО У ПРОШЛОСТИ.

Фото : Мар

Марко Јаковљевић

Фото : Марко Јаковљевић

НАКОН ШТО САМ ДОБИО ФОТО АПРАТ, НИСАМ ВИШЕ МОГАО ДА СЕ ОБУЗДАМ, „ШКЉОЦНИ ОВО, ШКЉОЦНИ ОНО“, ЗАЉУБИО САМ СЕ У „СТРЕЕТ ФОТОГРАФИЈУ“, АРХИТЕКТУРУ И МИНИМАЛИЗАМ. ОЂЕДНОМ, ФОТОГРАФИЈА НИЈЕ ВИШЕ БИЛА ХОБИ ВЕЋ МОЈ ИЗЛАЗАК ИЗ РЕАЛНОСТИ СА ЦИЉЕМ МОЖДА ЈЕДНОГ ДАНА ДА БУДЕМ МЕЂУ НАЈБОЉИМА.

ДО САДА ЈОШ НИСАМ ДОБИО НАГРАДЕ ЗА ФОТОГРАФИЈУ АЛИ САМ УЧЕСТВОВАО У МЕНИ ВАЖНИМ ДЕТАЉИМА А И ЗАРАДИО САМ ОКО 60 ЕВРА.
ИСПЛАТИ СЕ ПОКУШАТИ, МОЖДА БАШ ТИ ПОСТНЕШ МОЈ БУДУЋИ КОЛЕГА.

ЛАТИНО ПЛЕС

Софија Пантић

Нова секција у нашем Дому. Ученици показују велико интересовање за латино плес. Часове плеса држи професионални инструктор плеса у два термина током недеље, у трајању од један до два сата. Ученици који су савладали више плесних игара веома су активни и ван резервисаних термина, а истовремено мотивишу и остале ученике. Музика веома позитивно утиче на психофизички развој ученика. Координатори секције плеса су Душана Кошутић Анђелић, Верица Чолић и Љиљана Драгојевић.

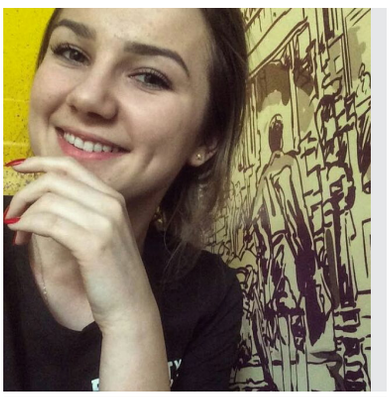
ДОМИЈАДА ЗЛАТИБОР И НОВИ САД

Републичка домијада из спорта се одржала на Златибору од 12.05 до 14.05.2017. Такмичења су се оджавала у Чајетини и на Златибору. Наши ученици су освојили прва места у фудбалу (мушка екипа), шаху појединачно (Лука Маринковић). Другопласирани су били одбојкаши, као и стонотенисери, док је шаховска екипа била трећа- екипно. Имали смо највише представника и достојно смо репрезентовали наш дом.

Ученици који су наступали у фолклору и модерном плесу, као и ученици Ана Ерделић и Младен Симоновић из области ликовног стваралаштва представљали су Дом на републичкој Домијади која је одржана од 21-23.04.2017. године у Новом Саду. Ученици су представљали наш Дом на прави начин на самом такмичењу, али и током целог боравка у Новом Саду. Том приликом постигли су следеће резултате: I место у модерном плесу, III место у фолклору и III место из ликовног стваралаштва Младен Симоновић. Поред такмичарског дела наши ученици који су освојили прва места из области макетарства, примењене уметности и рукотворина поставили су изложбу у простору Гимназије „Лаза Костић“ где се одржавало и само такмичење.

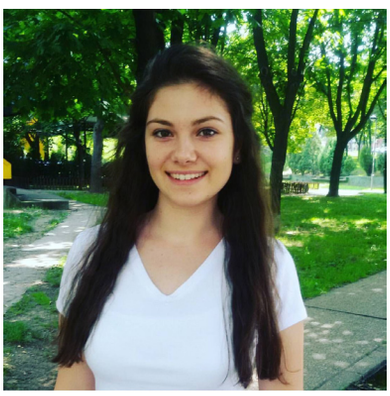
Фотографије: Дом ученика СЖШ

ШТА БИСТЕ ПРОМЕНИЛИ У ДОМУ

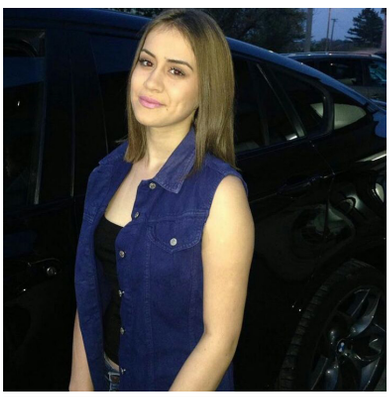
Лидија Дригуљ

Нема неких крупних ствари које бих променила. Мада мислим да једно кречење не би шкодило

Данијела Ђоковић

Недостаје ми огледала у дому. Волела бих да у соби имам велико огледало.

Јелена Вилотић

Домски интернет је дефинитивно ствар коју бих променила у овом дому. И то што пре!

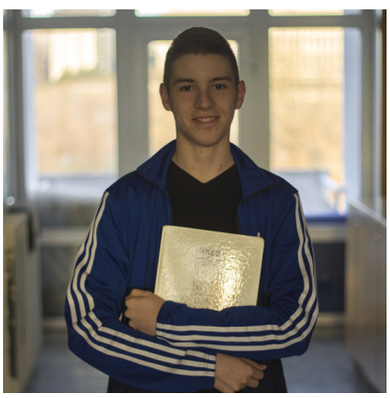
Марко Стојановић

Волео бих када би радници који раде у холу као обезбеђење и радници са рецепције били мало љубазнији.

Никола Симић

Било би лепо када би домски терени били преуређени (мреже постављене на головима, правилно исцртане линије које ограничавају терен итд.

Милан Станојевић

Смета ми сто је повечерје само до пола десет. Волео бих да се продужи барем за још пола сата како би смо могли макар мало више да изађемо негде по потреби.

РОМЕНИЛИ У МУ?

Александра Селена

Ја бих другачије организовала време секција. Секције би могле имати мало флексибилније време, јер не могу сви у исто време присуствовати неким секцијама.

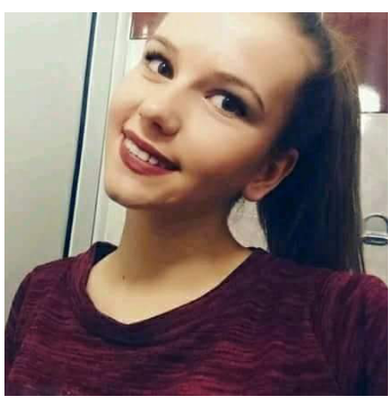
Димитрије Миловановић

Повечерје би по мом мишљењу требало да буде у пола једанаест. Требало би такође смањити број издавања собе што је више могуће. На домским журкама би могла да буде мало боља музика. Интернет треба да буде много бољег квалитета, а не да се прекида на сваких петнаест минута. Уз сваку вечеру могао би да се даје сок

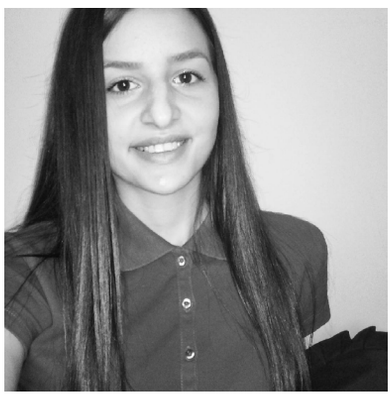
Дуња Живановић

Волела бих да у овом дому храна буде мало другачија. Увела бих више воћа и слаткиша.

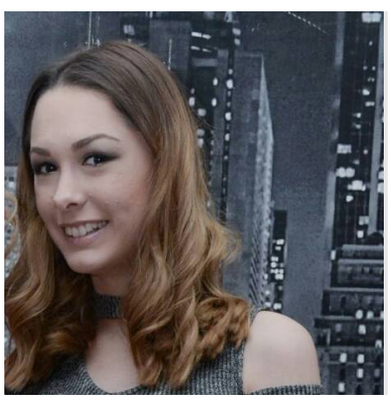
Ана Тошић

Волела бих да у собама на радним столовима имамо лампе.

Ивана Ђорђевић

Увела бих ТВ у собе, или бар направила по једну ТВ салу на сваком спрату.

Јована Бадркић

Мислим да би климе у собама биле право олакшање за претопле београдске дане већ у пролеће.

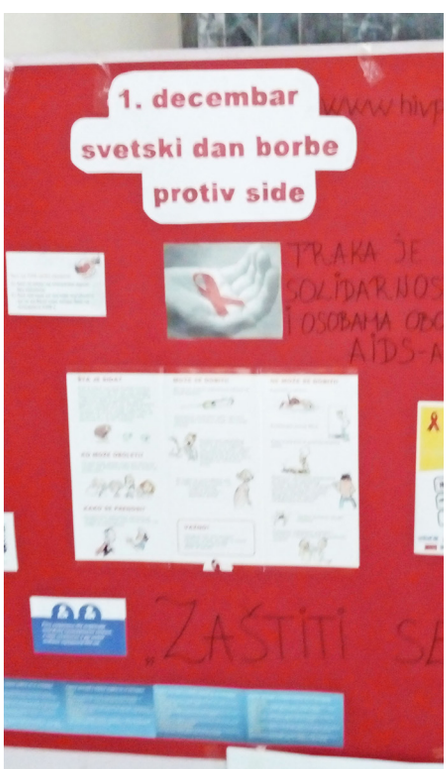
АИДС

ЈАВНИ ЧАС

Како би превенција грађана била боља, стручњаци апелују да је неопходно што чешће тестирање. Такође подаци показују да многи и не знају да су заражени, а и да је неопходно процес лечења отпочети на време

Чланови биолошке секције Милан Стојановић, Оливера Мићновић, Андреа Амицић и Ивана Матовић коју води васпитач Драгана Кончар, са гошћом ученицом Сандром Стевановић припремили су презентацију са радионицом на тему ,,Заштити се знањем" која је одржана поводом Светског дана борбе против AIDS-a. Презентација је садржала информације о базичним знањима везаним за ову болест, путевима преношења, клиничкој слици оболелих, тестирању и подацима о броју оболелих код нас и у свету. Радионице које је урадила Сандра Стевановић су имале за циљ да укажу на информисаност људи о овој теми, подизање свести о путевима преношења и заштити и односу према HIV+ (ХИВ позитивним) људима.

Презентација је протекла у врло опуштеној и отвореној атмосфери, јер су едукатори били управо из вршњачких редова публике. Презентација је одржана у понедељак, 04.12.2017. године са почетком у 20 часова, три дана после Светског дана борбе против АИДС-а.

Тамара Петровић

Фото : Марко Јаковљевић

ВЕЧЕ ЈЕЗИЧКЕ КУЛТУРЕ

У среду, четрнаестог марта имали су једночасовно излагање о језичкој култури су у нашем клубу ученика ученици шесте васпитне групе Милан Нешић и Вељко Вујић. Излагање је почело у осам сати и тридесет минута и обухватило је различите аспекте пре свега усменог изражавања. Причало се о говору уопште, о добробитима које леп, учтив и умесан говор са собом носе, о говору као средству комуникације, његовој присутности и свим његовим могућностима, али је упозорено на то и које, какве и колике зле и деструктивне ствари могу од речи изићи, уколико су злоупотребљене. Говорило се о борби са тремом и страхом, говорило се о методама сређивања мисли, о ваљаној и примерној дикцији и гестикулацији, као и о врстама говорења на које ћемо ми ученици вероватно наићи, сада или касније током живота; све то са пуно примера. Говорили су и о структури коју говор треба да има и начинима његовог произношења. Будући већ четвртаци угледних београдских гимназија, уделили су нам и неколико савета о томе како треба одговарати, излагати, предавати, у уопште како се ваља држати у оним говорничким ситуацијама које сусрећемо у оквиру школе.

Гледали смо

ДРАГИ ТАТА

Андреа Амиџић и Ивана Матовић

Присуствовали смо позоришној представи „Драги тата“ у извођењу позоришта Театар 011, која је одржана у Дечјем културном центру у уторак, 05.12.2017. године. Тема представе је приказ распада једне породице која не представља ослонац за здрав развој адолесцената, емотивно их повређује, занемарује, па они траже уточиште у другим групама које представљају лош избор. Порука ове представе је да, уколико се овакви проблеми не препознају и не пронађе решење, судбина таквих породица, као и у представи главних јунака, би могла бити погубна. Представа је наишла на велико интересовање и пажњу ученика нашег Дома, тако да се о представи причало и наредних дана.

У представи играју апсолвенти на катедри за глуму Академије уметности Београд у класи професорке Мирјане Карановић: Горица Регодић, Дарко Ивић, Марко Војиновић и други, а текст је написала Миња Богавац.

После одигране представе имали смо прилику и да причамо управо са главним актерима представе, а и да забележимо успомене у облику фотографије.

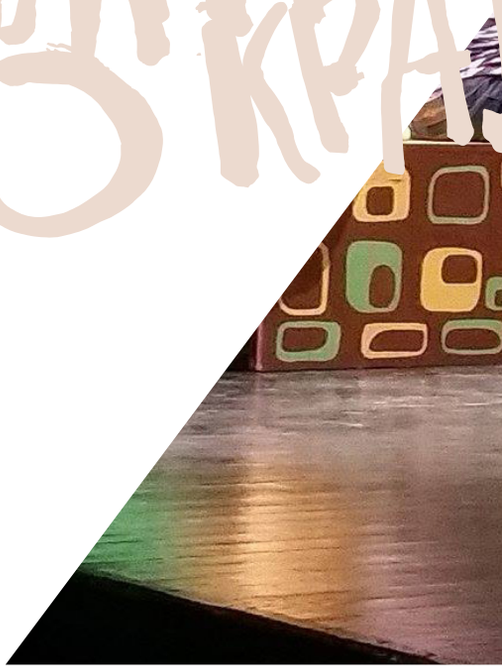
И

ВОЛИ МЕ ДО КРАЈА

Такође смо погледали и представу ,,Воли ме до краја“ у центру културе ,,Влада Дивљан“. Представа је наишла на велико интересовање ученика нашег дома.

Хумористичка представа која говори о младом брачном пару и њиховом животу пуном преваре и љубоморе. Радња је занимљива, сцене са заплетима се брзо смењују, што држи пажњу гледалаца. Улогу посесивне жене која има мужа и љубавника тумачи Мирка Васиљевић, њеног супруга Немања Јаничић, а љубавника Иван Зекић.

Представа је била занимљива, са пуно смеха и здравом дозом црног хумора. Сценографија и костими су једнако држали нашу пажњу као и сама радња представе. Овај трио се одлично снашао у својим улогама и испунио очекивања публике.

р за културу
ДА ДИВЉАН

Љиљана Вулин

Бити васпитач једно је од најизазовнијих и најлепших занимања. Они који то јесу ово разумеју и без додатног објашњења. Овој тврдњи, међутим, треба додати и – једно од најодговорнијих занимања. И заиста, образовати и васпитавати младе генерације није једноставан посао. Разговарали смо са васпитачицом Љиљом Вулин, која не штеди себе да би нам пренела знање и помогла у нашем одрастању

Колико дуго радите у дому и које послове сте радили пре него што сте дошли у дом?

После завршеног факултета, прво сам радила у туризму, у почетку као туристички водич са руским туристима, а касније у организацији путовања у туристичкој агенцији. Распадом Југославије и почетком бурног и тешког преображаја наше земље, туризам је стагнирао и морала сам да се преоријентишем на друге послове. Тако сам једно време била директор СТР-а. Од 2002. године сам у дому.

Шта сте по професији?

Дипломирала сам туризам, а магистрирала економску дипломатију. Наравно, за посао васпитача морала сам да положим стручни испит (педагогију и психологију) на Филозофском факултету у Београду.

Каква је разлика у послу туризмолога и васпитача?

Па, разлика у томе је што туристе само информишеш, потрудиш се да их у току неколико дана упознаш са знаменитостима неког града и учиниш им излет пријатним, док са ученицима проживљаваш више година њиховог најосетљивијег периода живота, гледаш као расту, указујеш им на грешке, саветујеш их, покушаваш да их изведеш на прави пут. Док туристе, најчешће, више никад не сретнеш, ученици ти се јављају и кад оду одавде, сећају се шта сте их све научили, не заборављају. И то је оно најлепше у васпитачком послу.

У дому водите туристичку секцију. Да ли је то зато што сте радили у туризму?

Да. Када сам дошла у дом сама сам водила ученике у обилазак Београда. Већ од следеће године постоји туристичка секција. Била је то каква-таква веза између туризма и васпитања. Тада је у дому било више ученика из туристичке школе, који су имали жељу и вољу да се опробају у улози туристичког водича, што ће им касније користити у професији коју су изабрали и за коју се школују. Пренела сам им своја искуства, вредно су се припремали за сваки излет и показало се да је ученицима дома, који су ишли на излет, било много занимљивије када им показују знаменитости њихови вршњаци. Једни су били бољих реторичких способности, па су говорили испред групе, док су други били мало стидљивији. Они су обављали техичке послове – фотографисање, куповина карата за аутобус, праћење улазака и излазака ученика из аутобуса и друго. После сваког излета израђивали су пано са фотографијама и утисцима.

Следећи корак у раду секције је био организовање излета ван Београда (излета за награђене ученике, на крају године), при чему су чланови секције могли да покажу своју креативност. Осмишљавали су забавне игре у аутобусу, током пута, квиз, песме, загонетке, вицеве... Данас је све мање ученика из туристичке школе, али то није важно, учлањују се и ученици других школа. Пре пар година сам радила једно истраживање о познавању Београда и улози туристичке секције у стварању навика посећивања културно историјских споменика, које је показало да ученици већ после треће године све више сами посећују интересантна места у граду, тј. стичу навику да слободно време посвете култури, као алтернатива друштвеним мрежама, да не говорим «глуварењу», како бисте то ви рекли.

Где сте све водили ученике дома?

Почетком године ученике прве године упознајемо са центром града, Калемегданом, идемо у ЗОО парк, Храм Св.Саве...Често ученици на једном излету изразе жељу да нешто посете следећи пут. Тако смо прошле године први пут обилазили Земун, а ове посетили Војни музеј. Интересантан им је Музеј народне банке, где добијају папирну новчаницу са својим ликом, затим Дом народне скупштине, где могу да се сликају за председничким пултом, за микрофоном и још много тога. Наравно, највише им се свиђају излети ван Београда, јер поред обиласка знаменитости, буду гости дома ученика из тог града и тако стичу нове другаре. До сада смо били у Зајечару, Вршцу, Сомбору, Новом Саду, Зрењанину и Крагујевцу.

У дому водите и фолклорну секцију. На домијадама сте имали успеха. Шта мислите о Домијади?

Да, фолклор ми је посебна љубав. Ишла сам на фолклор кад сам била у вашем узрасту. Кад сам дошла у дом, није постојала фолклорна секција. Пријавила сам се за њу, са идејом да научим децу основне кораке кола. Нисам тада ни знала за Домијаду. Када сам добила кореографа, као стручног сарадника, тек тада ми је било јасно да се за домијаду озбиљно спрема кореографија и да су у секцији ученици који већ негде играју или су играли. Сваке године дође у дом довољно таквих ученика и уз ангажовање током године постижу добре резултате. Сваке године до сад освајали смо по неко од прва три места. Шест пута смо освојили прво место на регионалној, а два пута и на републичкој домијади. Ове године смо имали малих потешкоћа у раду. Изгубили смо простор, који смо годинама опремали и користили, па смо, у тражењу новог простора за вежбање, изгубили много времена. Надам се да ће ученици секције успети одиграти како треба на овогодишњој домијади.

Што се тиче домијаде, конкретно музичко сценског такмичења, одавно се прича да је боље да буде ревијалног типа, без стреса ко ће шта освојити. Морам признати да ја нисам тог мишљења. Мислим да је велики мотив ученицима да вежбају управо то такмичење. Поред саме сатисфакције победника, прво место их води у други град, где се упознају и друже са ученицима из целе Србије.

Волите ли свој посао? Недостаје ли вам туризам?

Па, већ сам вам рекла да сам туристичком секцијом, ипак, успела да повежем туризам и васпитање. И један и други посао волим, али посао васпитача, иако носи много више одговорности, даје и много више задовољства. То најдубље осетиш када изведеш генерацију, када одлазе матуранти. Сећаш се какви су били кад су дошли, уплашени од великог града, нових предмета, професора, тужни због одвајања од куће, неки, опет, срећни јер им се смеши «слобода»... Па онда, заљубљивања и раскиди, конфликти, па припреме за факултет... И онда одједном видиш одрасле особе. Некако осећаш да си заслужан, једним делом, за то какви су људи постали, а кад ти то кажу и после пет, десет година, пуно ти је срце.

Кајете ли се због нечега? Јесте ли некада погрешили или се огрешили о ученика?

Не, не кајем се. Било је случајева када ученици мисле да не поступам правилно, али никад се није догодило да не схвате, кад – тад, да нису у праву и не кажу ми то. Често ми то кажу кад већ оду из дома и кад већ озбиљније и реалније сагледају ствари.

Шта сте у хороскопу?

Дупли стрелац. Ваљда сам зато завршила туризам, стрелци воле да путују.

Савет за све нас је...?

Када саветујем моје ученице, често им откријем где сам ја погрешила и учим их да уче из мојих – туђих грешака, а не из својих. Ето то је савет и за све вас. Трудите се да будете данас бољи него јуче, дружите се, овај период живота вам је најбезбрижнији и треба да вам остане у најлепшем сећању.

Тамара Петровић

Љубав

Тамара Петровић

Стајала сам на хладном ветру који ми је шибао лице. Промрзле руке покушавала сам дахом да угрејем. Тело ми се смрзавало,али ми је изнутра,у души било топло. Нешто мило и благо испуњавало ми је срце. Топлина ми се у једном тренутку почела разливати телом. Питала сам се шта ми се то десило. Затекла сам себе како се смешкам, а да ни сама не знам зашто. Нешто ми је испунило мисли и тада сам схватила. Љубав. Она ми се десила. Морала је бити она јер ништа друго није могло да изазове осећај који сам имала. Најчистије од свих осећања која постоје,закуцало је и на врата мог срца. Оно осећање које је најтеже исказати речима,а најбоље показати делима. Оно осећање које као реч од пет слова ништа не вреди, али се као потреба да некоме покажемо шта нам значи изузетно цени.Ништа што се може додирнути,а опет нешто тако велико и очаравајуће. Животи људи би без ње били празни и тмурни. Иако смо понекад несвесни да је ту, она је поред нас и помно прати сваки наш корак.И док она коју пређуткујемо изазива стрепњу,она која је неузвраћена тугу,неспутана љубав доноси неизмерну срећу и благостање где год се нађе. Љубав није савршена, као ни било шта друго на овом свету. Каква год била,треба је пустити да уђе у наше животе. Можда неће трајати заувек,али вреди искористити сваки моменат љубави који нам се пружа,макар то трајало толико да се може измерити трептајима ока.

О слободи

'' Највећи је грех човеков када се роди'' – мишљење је и неписано начело свих великих филозофа који су се бавили егзистенцијалним проблемима и покушавали да нађу разумско решење помоћу расуђивања и чињеница које ће представљати доказ и омогућити им да изведу коначан закључак.

Од тренутка када се родимо, ми смо већ несвесно закорачили у овај свет пун љубави мржње, богатства и сиромаштва, беде и очајања, да бисмо касније када схватимо безизлазност положаја у којем смо се нашли и први пут се упознамо са смрћу крајем нашег земаљског живота, били у могућности да скинемо вео илузије и привидне лепоте раскринкавши тако праву истину – апсурд. Цео наш живот може се пратити од тачке А која представља наше рођење и тачке Б која представља нашу смрт. Сви наши поступци- добри или лоши- све одлуке које смо донели, етапе које пролазимо и сва наша осећања која нас чине оним што јесмо, на крају ће се извагати. На једном тасу биће добра дела, а на другом лоша, и у зависности од тога који тас превагне, судиће нам се. Када преиспитујемо себе, питамо се '' Ко сам ја?'', ''Која је моја улога у овом свету?'', запитаћемо се и '' Да ли смо заиста независни и слободни?''

Човеку је дата слобода да рационално размишља, открива део по део слагалице живота, да чини оно што жели докле год био свестан последица које га чекају. Појам слободе може се схватити и другачије. Ма колико слободни, држава нам ускраћује ту неухватљиву творевину постављајући нам разна правила. Али, правила нису ту да би ограничавала нашу слободу, већ да би је укротила. Не поштујући правила, човек би се нашао у безграничном простору у којем не би знао којим путем да крене, након чега би уследили бес, престрављеност и хистерија. Људи су навикнути да корачају добро знаним путевима, не одступајући, уплашени од онога што им је непознато. Из наизглед баналних примера рутине свакодневног живота произлази апсурд – једина и права истина. Свакодневни, испразни разговори, гурање по аутобусима, пуни кафићи усред радног времена, живот људима једноставно пролази, клизи, измиче... Дата нам је слободна воља и интелект да се бавимо суштинским питањима, али не, не стижемо. Све нам је пречe до нас самих. Само за себе немамо врмена, себе спутавамо, ограничавамо, лишамо слободе. За друге људе смо потпуни странци, а каткада и за себе. Суштински ми нисмо слободни. Наша слобода зависи од других, њихове воље, поступака, расположења. Понекад помислим да је сваки наш дан само пуко преживљавање, као и ситним инсектима на ливади, привидно прелепој, а у суштини, бојном пољу где влада свакодневна борба на живот и смрт.

Ипак, живот, ма како тежак понекад, од Бога је дар, не треба то да заборавимо, већ треба да се боримо за слободу сопственог мишљења, исказивања осећања која имају јединствену вредност, за љубав као лајт мотив свега. Веујем да ћемо наћи прави пут, пут слободних мисли, неспутаних осећања, пут којим се ређе иде, пут тежи, болнији, истинитији, али и онај којим бисмо сви желели да кренемо, да збацимо терет који носимо, оптерећени свакодневним егзистенцијалним питањима и коначно се осмехнемо и удахнемо пуним плућима.

Лука Маринковић

Доротеја

Еп о претку

Од свих предака
ти си ме наслеђем
највише задужила

Ти мајка моје мајке
ја чедо твога чеда
Твоја крошња - мој корен
твоје стабло - мој стас
И да хиљаде људи запева у час,
познао би се бојом твој и мој глас
У нашим се животима,
док смо ходале заједно,
спојиле чудесно историје два века
Старица и девојчица
Човек за човека

Сећам се свечаних торти
за моје свечане дане
Сећам се шетњи доломом крај Саве,
сећам се како кишобраном претиш
и пљуску и псима
Сећам се како са руке скидаш
последњи дар вољеног
и мени га баш дајеш
Свега се сећам
само да трајеш
само да трајеш
нежности моја

Плетиљо људских вредности
све наше мале људске слабости
вешто си окрпила и ојачала
нитима мудрости
Мени се, ето,
никада ниси жалила,
мене си правдом калила
Мене си вазда пажљиво слушала
и никада ме штапом ниси кусала
Мене си вером славила

И ево ме сада
како не чамим
не кукам, роде,
већ прометејском ватром,
речју и пером
утирем путе људске части и слободе

НА ПРОШЛОГОДИШЊЕМ ФЕСТИВАЛУ ЉУБАВНЕ ПОЕЗИЈЕ „ИВАН ПАНГАРИЋ“ У СОМБОРУ, УЧЕСТВОВАЛА ЈЕ И НАША ТАЛЕНТОВАНА УЧЕНИЦА ДОРОТЕЈА ПЕРИШИЋ ЖИКИЋ, КОЈА ЈЕ И ОСВОЈИЛА ПРВО МЕСТО. НИСМО БИЛИ ИЗНЕНАЂЕНИ., ДОРОТЕЈА ЈЕ ТО И ЗАСЛУЖИЛА.

ЧИТАТИ НЕЧИЈУ ПОЕЗИЈУ ЗНАЧИ ОТКРИВАТИ ЊЕГОВ СКРИВЕНИ СВЕТ, ПРАТИТИ ПУТ ЊЕГОВЕ СВЕСТИ, ЖИВЕТИ С ЊЕГОВИМ СТИХОВИМА, МИСЛИТИ ЊЕГОВЕ МИСЛИ, ОСЕЋАТИ ЊЕГОВЕ ОСЕЋАЈЕ.

ПРОЧИТАЈТЕ ДОРОТЕЈИН ЕП О ПРЕТКУ, ОДЛИЧАН ЈЕ..

13 разлога зашто

„13 Разлога Зашто“ је америчка серија у продукцији „НЕТФЛИХ“ која је базирана на истоименој књизи коју је написао Џеј Ашер. Само име серије наговештава о чему би могла бити реч.

Ова серија, која садржи доста новопечених глумаца и глумица као што су Катхерине Лангфорд, Брандон Флунн и Росс Бутлер је једна од најузбудљивијих, тужнијих и мистериознијих серија двадесет и првог века.

Серија је снимљена због депресије, која је један од главних разлога зашто је Ханах себи одузела зивот. У целој тој причи појављује се њена бивша најбоља другарица, подругивање у школи и осећај одбачености од њене симпатије Клеја и још доства ствари. Прва сезона има 13 епизода, свака епизода названа по страни касете на којима је снимила разлоге свог самоубиства.

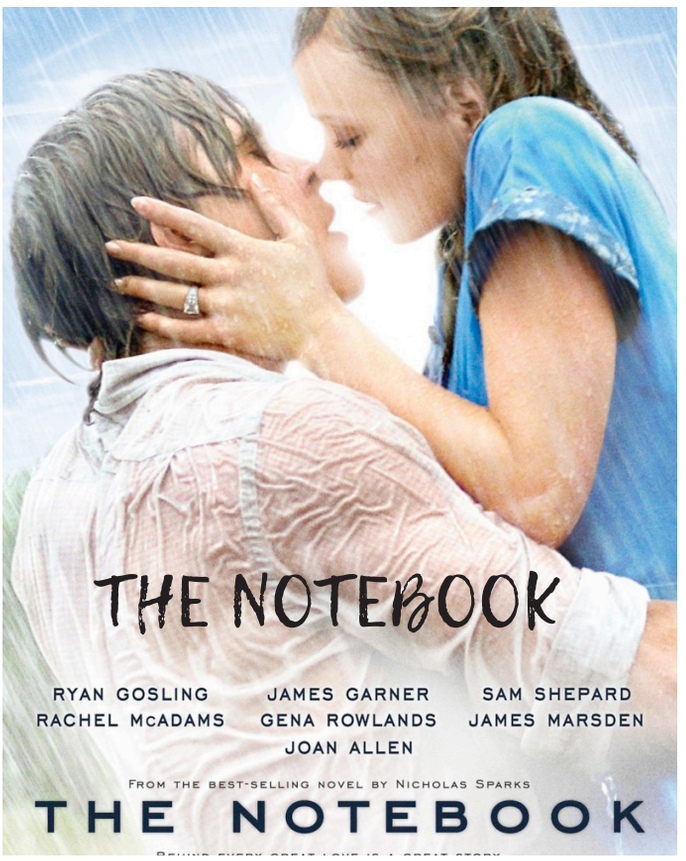
У свакој епизоди се јавља Клеј као главни лик и наратор,Хана као наратор и лик (у успоменама Клеја) и лик о којем се прича на касети. Серија има одлицну музику, екстра је филмографски изведена, плачете уз ликове и просто не можете без да погледате целу сезону у једном дану.

По мом мишљењу ова серија је јако битна за данашњу омладину јер приказује како депресија заправо може бити опака по људски живот и зашто се треба чувати исте.

Све у свему, серија је јако лепа за погледати, поучна је и снима се друга сезона која ускоро излази.

Марко Јаковљевић

За оне који воле оне велике и никад прежаљене љубави. Филм са много романтике и пуно елемената драме. Неизвесно путовање младих Ное и Ели, који су имали летњу романсу и после година раздвојености проузрокованих ратом, неочекивано су се пронашли и поново сјединили. Прича о неописивој љубави, откривена је једној жени деценијама касније, од стране човека који ју је редовно посећивао и читао јој приче из тајанствене бележнице.

ПЕРОН МАГАЗИН
ИЗЛАЗИ ГОДИШЊЕ, МАРТ 2018

ДОМ УЧЕНИКА СРЕДЊЕ
ЖЕЛЕЗНИЧКЕ ШКОЛЕ

ЗДРАВКА ЧЕЛАРА 14
БЕОГРАД

www.dom.edu.rs